

§ 6. 1. W miastach, w których obok transportu autobusowego istnieją inne rodzaje transportu komunalnego, jak tramwajowy i trolejbusowy, układ linii autobusowych powinien być powiązany z liniami tramwajowymi i trolejbusowymi w celu zapewnienia ludności dogodnych połączeń wszystkimi środkami komunikacji miejskiej.

2. Linie komunikacji autobusowej nie powinny w zasadzie przebiegać tymi samymi ulicami, co linie tramwajowe i trolejbusowe, jak również równoległe do linii kolejowych lub linii autobusowych Państwowej Komunikacji Samochodowej.

§ 7. 1. Na liniach komunikacji autobusowej przystanki powinny być rozmieszczone w odległości nie mniejszej niż 400 m i nie większej niż 1000 m jeden od drugiego, z wyjątkiem tras biegnących przez tereny nie zabudowane i tras obsługiwanych autobusami pospiesznymi, na których odległości te mogą być większe w zależności od potrzeb ludności.

2. Rozmieszczenie przystanków autobusowych zatwierdza organ do spraw gospodarki komunalnej w porozumieniu z organem do spraw komunikacji prezydium rady narodowej, które nadzoruje przedsiębiorstwo (zakład).

3. Przystanki mogą być bądź stałe, przy których obowiązany jest zatrzymać się każdy autobus danej linii, bądź tzw. „na żądanie”, przy których autobus zatrzymuje się na żądanie pasażera w nim jadącego lub osoby oczekującej na przystanku.

4. Przystanki stałe powinny być umieszczane w punktach danej linii, uzasadnionych potrzebami ludności.

5. Zatrzymywanie się autobusów dla wsiadania i wysiadania pasażerów poza przystankami jest zabronione.

§ 8. 1. Przystanek powinien być oznaczony zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Na każdym przystanku powinna się znajdować tablica informująca o przebiegu poszczególnych linii, których autobusy zatrzymują się na danym przystanku, częstotliwości kursowania autobusów tych linii bądź wskazująca dokładny czas odjazdu autobusu z danego przystanku, a ponadto czas pierwszego i ostatniego kursu danej linii.

3. Na przystankach na obszarach nie zabudowanych lub znajdujących się w znacznej odległości od zabudowy powinny znajdować się urządzenia zabezpieczające osoby oczeku-

jące na autobus przed niekorzystnymi wpływami atmosferycznymi, jak daszki ochronne itp.

§ 9. Komunalne przedsiębiorstwa (zakłady) komunikacyjne prowadzą zorganizowany nadzór ruchu, w szczególności przez:

- 1) centralną dyspozycję ruchu,
- 2) urządzenie na punktach końcowych linii autobusowych oraz w punktach węzłowych na trasach linii tzw. ekspedycji bądź punktów kontrolnych oraz
- 3) wyposażenie ekspedycji i punktów kontrolnych w środki łączności przewodowej bądź bezprzewodowej, zapewniające szybkie połączenie z innymi punktami, a przede wszystkim z centralą ruchu.

§ 10. 1. Każdy autobus wykorzystywany w transporcie autobusowym powinien posiadać z zewnątrz, poza oznaczeniem numeru inwentarzowego, tablice umieszczone z przodu i z tyłu, z oznaczeniem numeru linii, na której autobus kursuje; oraz tablicę umieszczoną z prawej strony, informującą o przebiegu danej linii. Takie same tablice w odpowiednio mniejszych wymiarach powinny znajdować się wewnątrz autobusu.

2. Wewnątrz autobusu powinny być umieszczone w widocznym miejscu wywieszki informujące o wysokości taryfy, za przejazd oraz o przepisach porządkowych.

§ 11. 1. Komunalne przedsiębiorstwa (zakłady) komunikacyjne wykonują obsługę techniczną w transporcie autobusowym, zgodnie z przepisami o planowo-zapobiegawczych remontach oraz bezpieczeństwie ruchu na drogach publicznych.

2. Komunalne przedsiębiorstwa (zakłady) komunikacyjne powinny posiadać planową rezerwę taboru, składającą się z autobusów sprawnych technicznie do ruchu na wypadek uszkodzeń autobusów kursujących na liniach i konieczności zastąpienia ich innymi w celu zapewnienia ciągłości ruchu zgodnego z rozkładem jazdy. Planową rezerwę autobusów zatwierdza na wniosek komunalnego przedsiębiorstwa (zakładu) komunikacyjnego właściwy do spraw gospodarki komunalnej organ prezydium rady narodowej, które nadzoruje to przedsiębiorstwo (zakład).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.  
Minister Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*

### 302

#### ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 lipca 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie przekazania uprawnienia do ustanowienia norm branżowych (BN).

Na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 53, poz. 298) oraz w związku z zarządzeniem nr 88 z dnia 26 kwietnia 1963 r. w sprawie organizacji i zakresu działania ośrodków normalizacyjnych w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. Min. Bud. i Przem. Mat. Bud. Nr 7, poz. 28) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 ust. 1 pkt 2 zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 lipca

1962 r. w sprawie przekazania uprawnienia do ustanowienia norm branżowych (BN) (Monitor Polski Nr 61, poz. 293) wyrazy „Instytutu Przemysłu Wiązujących Materiałów Budowlanych (Ośrodek Nr 02)” zastępuje się wyrazami „Zjednoczenia Przemysłu Cementowego (Ośrodek Nr 02)”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 31 lipca 1963 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:  
*M. Olewiński*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.